

Cînd o trezeau dimineța, le spunea că e obosită. Nu știau că îi era teamă să se miște, ca să nu înceapă să geamă în gura mare. După ce o îmbrăcau, se așeza pe scaun, unde rămînea nemișcată, ca o stîncă. De îndată ce îi permiteau, se urca din nou în pat și privea baldachinul – pe care îl privise de atîtea ori cu ochii pe jumătate închiși de voluptate –, știind că Arthur n-avea s-o mai cuprindă niciodată cu brațul.

L-au chemat pe doctorul Bereworth, dar cînd l-a văzut, i-a tremurat buza și ochii i s-au umplut de lacrimi. Și-a întors privirea de la el și a intrat iute în dormitor, închizînd ușa după ea. Nu putea îndura să-i vadă pe doctorul care-l lăsase pe Arthur să moară, pe prietenii care văzuseră cum se întîmplase totul. Nu putea să-i vorbească. Simțea că voia să-l ucidă pe doctorul care nu fusese în stare să-i salveze băiatul iubit. Își dorea să fi murit el în locul lui Arthur.

— Mi-e teamă că nu mai judecă limpede, i-a spus Lady Margaret doctorului, cînd au auzit încuietorea de la dormitorul ei. Nu vorbește, nici măcar nu plînge după el.

— Mănîncă?

— Doar dacă i se așază mîncare în față și i se amintește să mănînce.

— Aduceți pe cineva cunoscut – pe duhovnicul ei, poate – care să-i citească. Cuvinte care să-i ridice moralul.

— Nu vrea să vadă pe nimeni.

— E cu putință să fie grea? șopti el.

Era singura întrebare care conta cu adevărat acum.

— Nu știu, răspunse ea. Nu a spus nimic.

— Îl jelește, o lămuri el. Jelește ca o femeie tînără, după soțul pe care l-a pierdut. Ar trebui s-o lăsăm în pace. Lăsați-o să-l plîngă. Se va întoarce la curte?

— Așa cere regele, spuse Lady Margaret. Regina va trimite lectica ei.

— Ei bine, va trebui să-și revină cînd sosește, zise el liniștitor. Doar e tînără, își va reveni. Tinerii au inima puternică. Și-i va face bine să plece de aici, unde sînt atîtea amintiri triste. Dacă

aveți nevoie de vreun sfat, vă rog să mă chemați. Dar nu voi veni s-o supăr cu prezența mea pe biata copilă.

Nu, nu, nu.

Dar Catalina nu arăta deloc ca o biată copilă, se gândea Lady Margaret. Părea o statuie, ca o prințesă de piatră, cioplită din durere. Dona Elvira o îmbrăcase în hainele noi de doliu, întunecate, și o convinsese să stea la fereastră, de unde putea vedea copacii înverziți și gardurile-vii înflorite, de culoarea untului. Era luna mai, soarele lumina câmpurile și tînăra putea asculta cîntecul păsărilor. Venise vara, așa cum promisese Arthur. Era cald, așa cum el jurase că o să fie; dar ea nu se plimba pe malul râului cu el, ca să întîmpine drepnelele sosite din Spania. Nu planta zarzavaturi pentru salată în grădinile castelului și nu-l convingea să le guste. Venise vara, soarele strălucea, Catalina era acolo, dar Arthur zăcea rece în cripta Catedralei Worcester.

Catalina stătea nemișcată, cu mîinile împreunate pe mătasea neagră a rochiei, privind pe fereastră fără să vadă nimic, cu buzele strînse peste dinții încleștați, ca și cum și-ar fi reținut o furtună de cuvinte.

— Prințesă, i se adresă Lady Margaret.

Încet, capul de sub gluga neagră și groasă s-a întors către ea.

— Da, Lady Margaret? spuse Catalina cu glas răgușit.

— Aș vrea să vă vorbesc.

Catalina își plecă fruntea.

Dona Elvira se dădu la o parte și ieși din cameră în liniște.

— Trebuie să vă întreb ceva în legătură cu călătoria voastră la Londra. Lectica reginei a sosit și va trebui să plecați de aici.

În ochii albaștri ai Catalinei nu se întrezărea nici o urmă de însuflețire. A dat din nou din cap, ca și cum ar fi fost vorba de transportarea unui pachet.

— Nu știu dacă v-ați întremat îndeajuns ca să călătoriți.

— Nu pot rămîne aici? întrebă Catalina.

— Înțeleg că regele v-a chemat. Îmi pare rău. Au scris că puteți rămîne aici pînă cînd vă simțiți îndeajuns de bine să călătoriți.

— De ce? Ce se va întîmpla cu mine? întrebă Catalina, ca și cum ar fi fost vorba de ceva cu totul lipsit de însemnătate. După ce ajung la Londra?

— Nu știu.

Fosta prințesă nu pretinse nici măcar o clipă că o fată dintr-o familie regală și-ar putea alege viitorul.

— Îmi pare rău. Nu știu ce planuri au. Soțului meu nu i s-a spus nimic; doar i s-a poruncit să facă aranjamentele pentru plecarea voastră la Londra.

— Ce crezi că se poate întîmpla? Cînd soțul surorii mele a murit, ne-au trimis-o înapoi din Portugalia. S-a întors acasă, în Spania.

— Mă aștept să vă trimită acasă, spuse Lady Margaret.

Catalina își întoarse din nou capul. Privea pe fereastră, dar ochii ei nu vedeau nimic. Lady Margaret o așteptă, întrebîndu-se dacă prințesa avea să mai spună vreun cuvînt.

— O prințesă de Wales are o casă și la Londra, la fel ca aici? întrebă ea. Mă voi întoarce la Castelul Baynard?

— Nu mai sunteți Prințesă de Wales, începu Lady Margaret.

Avusese de gînd să-i explice, dar furia din privirea Catalinei a făcut-o să ezite.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Mă gîndeam că probabil n-ați înțeles...

— Ce n-am înțeles? întrebă Catalina, al cărei chip palid începuse să se îmbujoreze de furie.

— Prințesă?

— Prințesă de ce? izbucni Catalina.

Lady Margaret îi făcu o reverență adîncă și rămase în genunchi.

— Prințesă de ce? strigă Catalina tare, iar ușa se deschise și Dona Elvira intră repede în încăpere, apoi se opri brusc vîzîndu-le pe Catalina în picioare, cu obrazul arzînd de enervare, și pe Lady Margaret îngenuncheată. Ieși din nou, fără o vorbă.

— Prințesă de Spania, spuse Lady Margaret, într-o șoaptă abia auzită.

A urmat o tăcere grea.

— Sînt Prințesă de Wales, spuse Catalina răspicat. Am fost Prințesă de Wales toată viața mea.

Lady Margaret se ridică și o privi în față.

— Acum sunteți Prințesa Văduvă.

Catalina își duse mîna la gură, ca să-și înăbușe strigătul de durere.

— Îmi pare rău, prințesă.

Catalina scutura din cap mută, cu pumnul strîns la gură, înecîndu-și scîncetele de durere. Chipul lui Lady Margaret era sumbru.

— Vă vor numi Prințesa Văduvă.

— Nu voi răspunde niciodată la numele ăsta.

— E un titlu de respect. Sînt cuvintele englezești pentru „văduvă“.

Catalina scrișni din dinți și-i întoarse spatele prietenei sale, ca să privească pe fereastră.

— Poți să te ridici, îi spuse printre dinți. Nu e nevoie să îngenunchezi în fața mea.

Femeia mai vîrstnică se ridică în picioare și ezită.

— Mi-a scris regina. Vor să știe cum vă simțiți. Nu numai dacă v-ați întremat destul cît să puteți călători; trebuie neapărat să afle dacă purtați un prunc în pîntece.

Catalina își încleștă mîinile și își întoarse privirea, ca Lady Margaret să nu-i citească furia oarbă pe chip.

— Dacă e așa, iar pruncul e băiat, el va fi Prințul de Wales, apoi regele Angliei, iar voi veți fi Milady mama regelui, îi aminti Lady Margaret în șoaptă.

— Și dacă nu sînt grea?

— Atunci sunteți Prințesa Văduvă, iar prințul Harry e Prinț de Wales.

— Și cînd moare regele?

— Atunci prințul Harry va fi rege.

— Și eu?

Lady Margaret ridică din umeri, în tăcere. „Mai nimic“, spunea gestul ei.

— Sunteți în continuare Infanta, spuse cu voce tare Lady Margaret, încercînd să zîmbească. Întotdeauna veți fi.

— Și următoarea regină a Angliei?

— Va fi soția prințului Harry.

Furia o părăsi pe Catalina; se îndreptă spre cămin și se sprijini de polița acestuia, ca să nu se clatine. Focul mic care ardea în el nu împrăștia destul căldură cît să o poată simți prin fusta groasă și neagră a ținutei de doliu. A privit focul, ca și cum ar fi înțeles ce i se întîmplase.

— Am ajuns din nou cum eram cînd aveam trei ani, spuse încet. Infanta Spaniei, nu Prințesă de Wales. Un prunc. Fără nici o însemnătate.

Lady Margaret, al cărei sînge regal fusese cu mare grijă îndoit printr-o căsătorie modestă, astfel încît să nu aibă vreo șansă de a amenința dinastia Tudorilor, aprobă din cap.

— Prințesă, aveți poziția pe care o are soțul vostru. Întotdeauna e așa pentru noi, femeile. Dacă nu aveți un soț sau un fiu, atunci nu aveți nici o poziție. Aveți doar ce ați moștenit.

— Dacă mă întorc acasă, în Spania, văduvă, iar ei mă dau de soție unui arhiduce, voi fi Arhiducesa Catalina și nu voi mai fi deloc prințesă. Nici Prințesă de Wales, nici regina Angliei.

Lady Margaret dădu din cap.

— Ca și mine, spuse.

Catalina întoarse capul.

— Tu?

— Am fost prințesă Plantagenet, nepoata regelui Edward, sora lui Edward, Duce de Warwick, moștenitorul tronului regelui Richard. Dacă regele Henric ar fi pierdut bătălia de la Bosworth, acum pe tron ar fi fost regele Richard, cu fratele meu ca moștenitor și Prinț de Wales, iar eu aș fi Prințesa Margaret, așa cum m-am născut.

— În schimb, ești Lady Margaret, soția custodelui unui castel mic, care nici măcar nu e al lui, undeva la marginea Angliei.

Femeia mai în vîrstă dădu din cap aprobator, auzind descrierea sumbră a situației sale.

— De ce n-ai refuzat? întrebă Catalina aspru.

Lady Margaret aruncă o privire în spatele ei, ca să vadă dacă ușa anticamerei era închisă și puteau vorbi fără să fie auzite de vreuna dintre doamnele de companie.

— Cum aș fi putut refuza? întrebă ea simplu. Fratele meu era închis în Turnul Londrei, pentru simplul motiv că s-a născut prinț. Dacă aș fi refuzat să mă căsătoresc cu Sir Richard, m-ar fi aruncat lîngă el. Capul dragului meu frate a căzut doar fiindcă purta numele pe care-l purta. Cînd eram fată, am avut ocazia să-mi schimb numele. Așa că am făcut-o.

— Ai avut ocazia să devii regina Angliei! protestă Catalina.

Lady Margaret se dădu la o parte din calea înverșunării tinerei.

— E așa cum vrea Dumnezeu, spuse ea cu simplitate. Șansa mea, atît cît a fost, s-a dus. S-a dus și a voastră. Va trebui să găsiți o cale de-a vă duce viața în continuare fără regrete, Infanta.

Catalina nu spuse nimic, dar chipul pe care i l-a arătat prietenei sale era închis și rece.

— Voi găsi o cale de a-mi împlini soarta, spuse ea. Ar...

Se opri brusc. Nu-i putea rosti numele nici măcar în fața prietenei sale.

— Am vorbit odată despre ce înseamnă să pretinzi ce-ți aparține, spuse. Acum înțeleg. Va trebui să pretind ceva în numele meu. Voi stărui să obțin ce e al meu. Știu care mi-e datoria și știu ce am de făcut. Voi face cum vrea Dumnezeu, oricît mi-ar fi de greu.

Femeia mai în vîrstă dădu din cap.

— Poate că Dumnezeu vrea să vă acceptați soarta. Poate că e voia lui Dumnezeu să vă resemnați, îi propuse ea.

— Nu, nu e, spuse Catalina cu hotărîre.